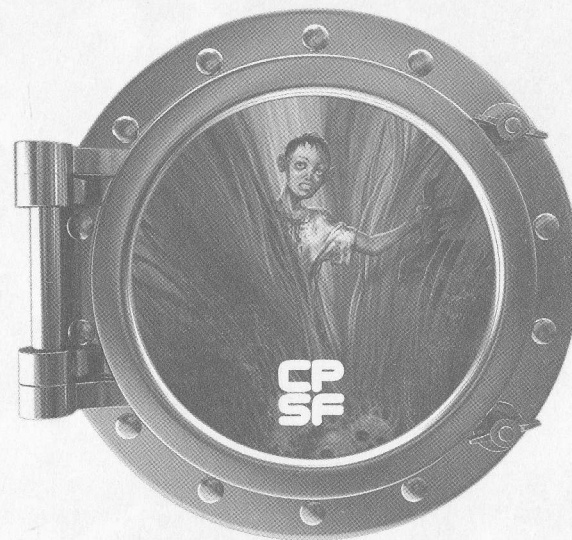

5/2013/CPSF06/serie nouă

Stephen King și Joe Hill • ÎN IARBA ÎNALTĂ / 3

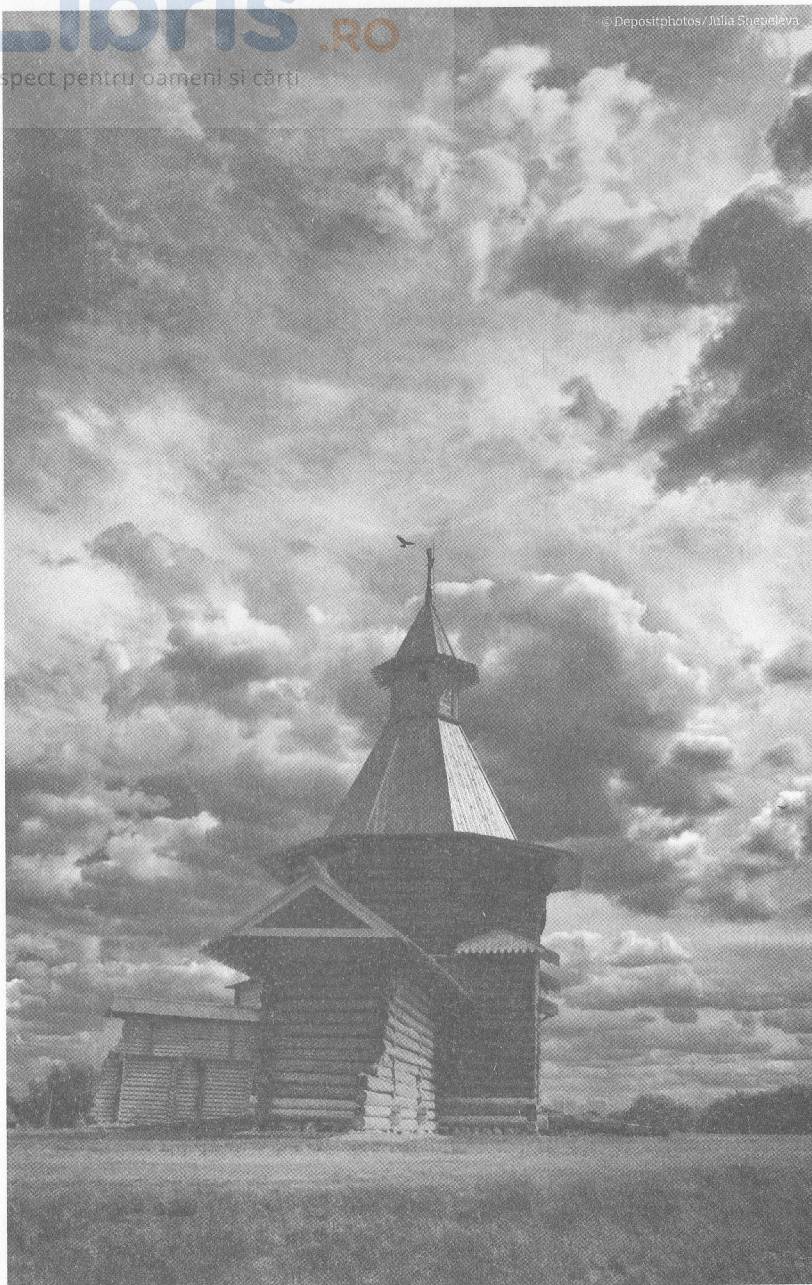
Mircea Pricăjan • LITERATURA HORROR / 52

Ștefana Cristina Czeller • APE NEGRE / 85

Mihnea și Filip-Iosif Columbeanu • STEPHEN KING PE ECRAN / 115

Coperta & design: Valentin NICOLAU / Imagine: Tudor POPA /
Redactor-șef: Ana ANTONESCU / Redactor: Ecaterina DERZSI /
Tehnoredactor: Alexandru CSUKOR / Editor: Valentin NICOLAU

colecția de povestiri
științifico-fantastice
ANTICIPATIA
ISSN 1220-8620

ÎN IARBA ÎNALTĂ

Stephen King și Joe Hill

STEPHEN EDWIN KING s-a născut în Portland, Maine, în 1947, fiind al doilea fiu al lui Donald și Nellie Ruth Pillsbury King. Când avea doi ani, tatăl său și-a abandonat familia, iar micul Stephen a avut o copilărie grea, marcată de repetate mutări dintr-un oraș în altul. A îndrăgit matineele anilor '50, unde se proiectau mai ales filme de groază și SF, iar în 1960 l-a descoperit pe H.P. Lovecraft, care a avut o influență decisivă asupra lui – s-a apucat să aștearnă povești la o mașină de scris căreia îi lipsea tasta „N”, pe care o vom întâlni mai târziu în *Misery*.

Între 1962 și 1966 a frecventat Liceul Lisbon Falls, iar între 1966 și 1970 a urmat cursurile Universității Maine din Orono. În această perioadă a lucrat la biblioteca facultății și a publicat primele sale povestiri în revista *Maine Campus*, unde a ținut și o rubrică permanentă. În iunie 1970 a obținut licența în literatură, un certificat de profesor de liceu și o diplomă pentru elocuțiune și artă dramatică.

În 1971 s-a căsătorit cu Tabitha Jane Spruce, viitoarea scriitoare și poetă T. King, și împreună au trei copii. O vreme a trăit într-o rulotă și a lucrat într-o spălătorie industrială, apoi a devenit profesor de engleză la Hampden Academy, Maine. O viață grea, plină de lipsuri, care-l va duce la alcoolism. A început să scrie *Carrie*, dar, fiindcă romanul nu avansa deloc, l-a aruncat la gunoi.

Tabitha însă, care nu se îndoa de talentul lui, a recuperat manuscrisul și l-a convins să-l ducă la bun sfârșit. În 1973 deducul s-a produs: concernul editorial Doubleday a acceptat spre publicare *Carrie*, iar New American Library a cumpărat drepturile ediției de buzunar cu suma record de 400 000 de dolari. În 1975 familia sa și-a cumpărat prima casă la Bridgton, Maine, iar Stephen King a publicat *Salem's Lot*. De acum înainte își va consacra viața exclusiv creației literare și, într-o mai mică măsură, producției cinematografice. Aproape toate romanele lui au fost ecranizate și King acordă permisiunea studenților la regie să adapteze povestirile sale pentru suma simbolică de un dolar. Autor a peste patruzeci de romane și două sute de povestiri, a doborât toate recordurile de vânzări și a primit numeroase premii, printre care și prestigioasa Medalie pentru Contribuții Deosebite în Domeniul Literaturii Americane oferită de National Book Foundation. În 2010 venitul său anual a fost estimat la peste 40 de milioane de dolari.

JOE HILL (Joseph Hillstrom King) este scriitor american. S-a născut pe 4 iunie 1972 în Hermon, Maine, și este al doilea fiu al lui Stephen King și al Tabitheii King. A publicat trei romane: *Heart-Shaped Box*, *Horns* și *NOS4A2* și o antologie de short-stories, *20th Century Ghosts*, onorat cu premiile Bram Stoker, British Fantasy, International Horror Guild, ca și o serie de comicsuri, *Locke & Key*.

El își dorise un pic de liniște, în loc să asculte radioul, deci se poate spune că fusese vina lui. Ea dorise aer curat, pentru un timp, în loc de aer condiționat, deci se poate spune că fusese vina ei. Dar pentru că ei doi n-ar fi auzit niciodată copilul, dacă nu și-ar fi dorit acele două lucruri, se poate spune că fusese o combinație de vinovății, ceea ce reprezenta o chestie Cal-și-Becky perfectă, pentru că acționaseră în tandem toată viața lor. Cal și Becky DeMuth se născuseră la un interval de nouăsprezece luni. Părinții lor le spuneau Gemenii irlandezi.

– Becky ridică receptorul și Cal spune alo, obișnuia să spună domnul DeMuth.

– Cal se gândește la o petrecere, iar Becky a scris deja lista cu invitați, obișnuia să spună doamna DeMuth.

Nu se certaseră niciodată, nici măcar atunci când Becky – pe vremea aceea studentă în primul an și locuind la cămin – apăruse într-o zi în apartamentul lui Cal, aflat în afara campusului, și-l anunțase că era gravidă. Cal primise bine vestea. Cât despre părinții lor, ei nu fuseseră la fel de încântați.

Apartamentul din afara campusului se afla în Durham, pentru că tânărul DeMuth se înscriesese la UNH¹. Când Becky (pe vremea aceea negravidă, dar nu neapărat și virgină) alesese, doi ani mai târziu, același colegiu, nu fusese o surpriză pentru nimeni.

– Cel puțin Cal n-o să mai vină acasă în fiecare afurisit de weekend, ca să piardă vremea împreună cu ea, spusese doamna DeMuth.

– Poate o să avem parte și noi de un pic de pace, zisese domnul DeMuth. După vreo douăzeci de ani – mă rog, cu aproximație – toată chestia asta cu statul lor împreună devine cam obositoare.

Sigur că cei doi nu făceau *totu* împreună, Cal nefiind responsabil de cozonăcelul din pântecul surorii sale. Și fusese ideea lui Becky să le ceară unchiului Jim și mătușii Anne s-o lase să locuiască împreună cu ei un timp – doar până avea să se nască pruncul. Pentru DeMuth cei vârstnici, care fuseseră șocați și uluiți de această întorsătură a evenimentelor, era un lucru la fel de rezonabil ca oricare altul. Iar când Cal sugerase să renunțe și el la semestrul de primăvară, ca să facă împreună cu sora sa călătoria de-a curmezișul țării, părinții lor n-au avut nimic de obiectat. Au fost chiar de acord ca fratele să rămână cu sora sa în San Diego până se va naște copilul. Calvin putea să-și găsească o slujbă și să contribuie la acoperirea cheltuielilor.

– Însărcinată la nouăsprezece ani! comentă doamna DeMuth.

– Și tu erai însărcinată la nouăsprezece ani, îi replică domnul DeMuth.

– Da, dar eu eram măritată! îi atrase atenția doamna DeMuth.

– Cu un tip al naibii de drăguț, simți nevoia domnul DeMuth să adauge.

¹ Universitatea din New Hampshire, din Durham (n. tr.).

Doamna DeMuth oftă:

– Becky o să aleagă primul prenume, iar Cal o să-l aleagă pe al doilea.

– Sau viceversa, spuse domnul DeMuth, oftând și el (uneori, cuplurile căsătorite sunt și ele niște gemeni irlandezi).

Mama lui Becky își invită fata să prânzească în oraș, cu puțin timp înainte de plecarea copiilor către coasta de vest.

– Ești sigură că vrei să dai copilul să fie adoptat? o întrebă ea. Știu că n-am dreptul să te întreb, sunt doar mama ta, dar tatăl tău e curios.

– Nu m-am hotărât încă, îi răspunse Becky. Cal o să mă ajute să mă decid.

– Draga mea, tatăl ce părere are?

Becky păru surprinsă:

– N-are nimic de zis. S-a dovedit că-i un prost.

Doamna DeMuth oftă.

Așa că erau în Kansas, într-o zi călduroasă de primăvară, călătorind cu o Mazda veche de opt ani, cu numere de New Hampshire și cu o urmă de sare pentru drumuri din Noua Anglie care stropise partea din spate a vehiculului. Tăcere în loc de radio, ferestre deschise în loc de aer condiționat. Ca urmare, amândoi auziră vocea. Era slabă, dar clară.

– Ajutor! Ajutor! Să mă ajute cineva!

Fratele și sora schimbă priviri uimite. Cal, care se afla în momentul acela la volan, trase imediat pe dreapta. Pietrișul zăgăni sub caroserie.

Înainte să părăsească Portsmouth, decisese să ocolească barierile pentru plata taxelor de drum. Cal voia să vadă Dragonul Kashaskia din Vandalla, statul Illinois; Becky voia să-și completeze educația vizitând Cel Mai Mare Ghem De Sfoară din Lume, din Cawker City, Kansas (amândouă misiunile fuseseră îndeplinite); cei doi simțiseră nevoia să se ducă în Rosewell, ca să vadă niște rahat extraterestru. Acum se aflau la sud de Ghemul de Sfoară – care fusese pârș, plăcut mirositor și mult mai impresionant decât anticipase vreunul dintre ei – pe o bretea a Route 73. Era o fâșie bine întreținută de asfalt cu două benzi, care urma să-i ducă de-a latul farfuriei plate a Kansasului, până la granița cu Colorado.

În fața lor se întindeau kilometri pe care nu se zărea niciun automobil sau vreun camion. Același lucru era valabil și pentru drumul din spatele lor.

Pe latura lor de șosea se aflau câteva case, o biserică ale cărei ferestre fuseseră astupate cu scânduri, numită Stânca Neagră a Izbăvirii (lui Becky i se păru un nume bizar pentru o biserică, dar *erau* în Kansas), și o popicărie care arăta de parcă ar fi funcționat ultima oară pe vremea când The Trammyps¹ săvârșeau incendieri pop music aprinzând un infern disco. De cealaltă parte a Route 73 nu se afla nimic, doar iarbă verde înaltă, care se întindea către un orizont ce era, simultan, nelimitat și neremarcabil.

– Ce naiba... începu să spună Becky; purta o haină ușoară, cu fermoarul netras, peste mijlocul ce abia începuse să se umfle; era în luna a șasea.

Cal ridică o mână, fără să se uite la ea. Se uita la iarbă.

– Ssst! Ascultă!

Auziră o muzică slabă ce venea din una dintre case. Un câine lătră flegmatic de trei ori – *ham – ham – ham* –, apoi tăcu. Cineva bătea în cuie o scândură. Și se auzea susurul continuu și blând al vântului. Becky își dădu seama că putea să vadă vântul, care pieptăna iarba din partea îndepărtată a drumului. Făcea valuri care se tot duceau, până dispăreau în depărtare.

Tocmai când Cal începuse să creadă că, la urma urmei, nu auziseră nimic – nu era prima oară când își imaginau ceva împreună – strigătul reveni:

– Ajutor! Vă rog să mă ajutați! M-am rătăcit!

De data asta, privirea pe care o schimbă a fost plină de-o înțelegere îngrijorată. Iarba era incredibil de înaltă (își dădura seama abia mai târziu că era anormal că pe o întindere atât de mare iarba să fie mai înaltă de un metru și optzeci de centimetri, atât de timpuriu). Vreun copilăș intrase acolo, probabil ca să cerceteze locul – mai mult ca sigur unul care locuia într-una din casele de pe marginea drumului. Își pierduse

¹Formație disco; *Disco Inferno* este discul lor cel mai celebru, care a apărut în 1976 (n. tr.).

simțul orientării și pătrunsese și mai adânc în hățiș. Părea să aibă vreo opt ani, ceea ce însemna că era prea scund ca să sară până deasupra ierbii înalte și să-și găsească drumul de ieșire.

– Trebuie să-l scoatem afară, zise Cal.

– Du mașina în parcare a bisericii. Să nu rămânem pe marginea drumului.

Cal o lăsă pe marginea șoselei și intră în parcare a murdară a bisericii. Acolo se găseau o grămadă de mașini acoperite de praf, cu parbrizurile sclipind în bătaia soarelui. Faptul că toate, cu excepția uneia, păreau să fie acolo de mai multe zile – chiar de săptămâni întregi – era o altă anomalie pe care n-o remarcară atunci. Dar aveau s-o observe mai târziu.

În timp ce Cal avea grijă de mașină, Becky trecu de cealaltă parte a șoselei. Își duse mâinile pâlne la gură și strigă:

– Puștiule! *Hei, puștiule!* Mă auzi?

După un moment, copilul îi răspunse:

– *Da! Ajută-mă! Sunt aici de zile întregi!*

Becky, care își aminti cum apreciază timpul copiii, presupuse că asta putea să însemne vreo douăzeci de minute. Se uită după o cărare cu iarbă ruptă sau călcată în picioare, pe unde intrase copilul (probabil gândindu-se între timp la vreun joc video sau un film tâmpit cu aventuri în junglă) și nu văzu nici una. Dar era în regulă; aprecie că vocea venea din stânga ei, cam din locul în care se afla ora zece pe cadranul ceasornicului. Nu prea departe, în hățișul de iarbă. Ceea ce era logic: dacă puștiul s-ar fi dus prea departe, nu l-ar fi auzit nici dacă radioul era oprit și ferestrele deschise.

Era gata să coboare de pe taluz și să ajungă la marginea ierbii, când auzi o a doua voce, a unei femei – o voce răgușită și zăpăcită. Femeia avea glasul cleios al cuiva care tocmai se trezise și avea nevoie de o înghițitură de apă. O nevoie cruntă.

– NU! strigă femeia. Nu, te rog! Stai departe! Tobin, încetează să strigi! Dragule, nu mai striga! O să te audă!

– Hei, țipă Becky. Ce se întâmplă?

Apoi auzi, în spatele ei, o portieră trântită. Cal traversă strada.

– Ne-am rătăcit! răcni băiatul. Vă rog! Vă rog, mama e rănită! Vă rog! Vă rog să ne ajutați!

– Nu! zise femeia. Nu, Tobin, nu!

Becky privi în jur, să vadă de ce întârzia Cal atât de mult.

Acesta parcursese câțiva zeci de metri în parcare plină de praf, apoi rămăsese lângă ceea ce părea a fi un Prius de primă generație. Automobilul era acoperit cu o pojghiță albă de praf, care făcuse parbrizul complet lipsit de transparență. Cal se aplecă un pic, își umbri ochii cu o mână și privi prin geamul lateral, la ceva de pe scaunul din dreapta, din față. Se încruntă o clipă și tresări surprins, ca și cum l-ar fi ciupit o muscă.

– Vă rog! zise băiatul. Ne-am rătăcit și nu pot găsi drumul!

– Tobin, începu să spună femeia, apoi vocea ei se stinse, ca și cum n-ar fi avut salivă să vorbească.

Dacă nu era o farsă complicată, atunci acolo se petrecea ceva foarte rău. Becky DeMuth nu-și dădea seama că mâna ei apăsă pe curba puternică, tare ca o minge de plajă, a abdomenului său. Nici nu făcu vreo

legătură între modul în care se simțea și visele care o săcâiseră de vreo două luni, vise pe care nu le discutase nici măcar cu Cal – cele despre sofatul noaptea. Și în visele acelea țipa un copil.

Coborî de pe taluz în doi pași lungi. Taluzul era mai abrupt decât părea, iar când ajunse la capătul de jos al aceștia observă clar că iarba era mai înaltă decât crezuse, fiind mai degrabă de vreo doi metri și zece, decât de un metru și optzeci.

O rafală de vânt făcu zidul de iarbă să se ridice și să se retragă într-o mișcare mareică ușoară și tăcută.

– Nu ne căuta! strigă femeia.

– Ajutor! spuse băiatul, contrazicând-o, răcnind mai puternic decât ea, iar vocea lui se auzi în apropiere.

Lui Becky i se părea că vine de undeva din stânga. Nu suficient de aproape ca să se întindă și să-l apuce pe copil, dar în mod cert nu mai departe de zece, doisprezece metri de drum.

– Sunt aici, băiete, îi strigă ea. Continuă să mergi către mine. Ești lângă drum. Aproape că ai ieșit.

– Ajutor! Ajutor! Încă nu pot să te gădesc! spuse băiatul, vocea lui sunând acum și mai aproape.

Spusele lui fură urmate de un râs isteric, hohotit, care o făcu pe Becky să se înfioare.

Cal făcu un singur pas, sărind în josul taluzului, alunecă pe călcăie și fu gata să cadă în fund. Solul era umed. Dacă Becky ezitase să pătrundă în iarba deasă și să se ducă după băiat, fusese pentru că nu dorise să-și ude pantalonii scurți. O iarbă atât de înaltă putea să rețină suficient de multă apă, suspendată în stropi strălucitori, cât să formeze un iaz mititel.

– Ce faci? o întrebă Cal.

– E o femeie împreună cu el, îi explică Becky. Și se poartă ciudat.

– Unde sunteți? strigă băiatul din iarbă, aproape bâlbâindu-se, doar de la câțiva metri de ei.

Becky se uită să vadă măcar pentru o clipă ceva din pantalonii sau cămașa acestuia, dar nu zări nimic. Băiatul era un pic prea departe pentru asta.

– Veniți? Vă rog! Nu pot să-mi gădesc drumul de ieșire!

– Tobin! țipă mama, cu vocea îndepărtată și încordată. Tobin, încetează!

– Ai răbdare, copile, spuse Cal și pași în iarbă. Căpitanul Cal vine să te salveze. Da-da-da!

Între timp, Becky scosese telefonul celular, ținându-l într-o mână, și deschisese gura ca să-l întrebe pe Cal dacă să sune patrula de pe autostradă sau la orice secție de poliție din zonă.

Cal făcu un pas, apoi altul și, brusc, tot ce Becky putu să mai vadă din el fură spatele cămășii albastre din doc și pantalonii scurți de culoare kaki. Fără niciun motiv rațional, gândul că fratele ei putea să dispară din vedere făcu ca pulsul ei s-o ia razna.

Se uită pe micul ei telefon negru cu Android și touchscreen și văzu că are acoperire totală în rețea. Formă 911 și apăsă pe butonul de apel. Când duse telefonul la ureche, făcu un pas lung în iarbă.

Telefonul sună o singură dată, apoi o voce de robot anunță că apelul ei o să fie înregistrat. Becky făcu încă un pas, nedorind să piardă din vedere cămașa albastră și pantalonii de-un cafeniu-verzui. Cal era atât de *nerăbdător*! Bineînțeles, și ea era.

Iarba umedă începu să i se frece de bluză, de pantalonii scurți și de picioarele ei goale. *Din mașina de îmbăiat a ieșit un zăngănit*, își spuse Becky, subconștientul ei scoțând la iveală o parte dintr-un limerick¹ pe jumătate digerat, unul de Edward Gorey. *Ca o bucurie la asfințit. Se auzea de departe și vast, iar nu-știu-cum, nu-știu-cum, bla-bla-bla. Scrisese și ea o foaie cu limerick-uri pentru cursul ei de literatură din primul an, care i se păruseră deștepte, dar pentru osteneala ei se alesese doar cu țeastă plină de rime idioate, pe care nu le mai putea uita, și nota șapte.*

O voce omenească se auzi peste cea a robotului:

– 911, comitatul Kiowa, care-i locul în care vă aflați și care este natura problemei dumneavoastră?

¹ Specie de poezie în folclorul englez și irlandez sau în poezia cultă, cu formă fixă, din cinci versuri, și exprimând un umor absurd (n. tr.).

– Sunt pe Route 73, răspunse ea. Nu știu numele orașului, dar e aici o biserică, Stânca Izbăvirii sau ceva de genul ăsta... și o pistă veche pentru patine pe roțile... nu, cred că-i o popicărie... și un copil s-a pierdut în iarbă. Cu mama lui. I-am auzit strigând. Copilul e aproape, mama lui nu-i la fel de aproape. Puștiul pare speriat, iar mama lui pare...

Ciudată, vru ea să încheie fraza, dar nu avu nicio șansă.

– Doamnă, avem o legătură foarte proastă. Vă rog să re...

Apoi nimic. Becky se opri să se uite la telefon și văzu o singură bară. În timp ce privea, aceasta dispăru și fu înlocuită de mesajul ÎN AFARA ARIEI DE ACOPERIRE. Când își ridică privirea, fratele ei fusese înghițit de verdeață.

Deasupra, un avion cu reacție trasă o dungă albă pe cer, la înălțimea de 12 000 de metri.

– Ajutor! Ajută-mă!

Copilul era aproape, dar nu chiar atât de aproape cum crezuse Cal. Și ceva mai spre stânga.

– *Du-te înapoi pe drum!* țipă femeia, care părea acum și ea mai aproape. *Întoarce-te cât mai poți!*

– *Mămico! Mami! Ei vor să ne AJUTE!*

Apoi copilul țipă, pur și simplu. Țipătul se transformă într-un răcnet asurzitor, ezită un pic, apoi se transformă într-un râs mai isteric. Se auziră sunete înăbușite – poate de panică, poate ale unei încăierări. Cal țâșni în direcția aceea, convins că va ajunge într-un luminiș și că va descoperi copilul – Tobin – și pe mama lui, atacați de un nebun înarmat cu un cuțit, un personaj dintr-un film de Quentin Tarantino. Străbătu vreo zece metri și-și dădu seama că mai avea mult de mers, când iarba i se înfășură în jurul gleznei stângi. Se prinse de iarbă în timp ce cădea și nu reuși decât să smulgă două mâini de bălării care-i mânjiră palmele până la încheietură cu un suc verde, lipicios. Se prăbuși cât era de lung pe solul mâlos și reuși să-și bage noroi în amândouă nările. Minunat! Cum se făcea că nu găseai niciodată în jur un copac, atunci când aveai nevoie de el?

Se ridică în genunchi.

– Puștiule? Tobin? Mămico?

Strănută noroi, își șterse fața și simți miros de zeamă de iarbă, atunci când inhală. Din ce în ce mai bine. Un adevărat deliciu al simțurilor!

– Zi ceva! Și tu, mămico!

Mămica nu se supuse. Tobin îl ascultă.

– *Ajutați-mă, vă roog!*

Acum copilul era în *dreapta* lui Cal și părea mult mai departe decât înainte. Cum se putea așa ceva? *Părase suficient de aproape cât să pun mâna pe el.*

Cal se întoarse, așteptându-se s-o vadă pe sora sa, dar în jur era numai iarbă. Iarbă *înaltă*. Ar fi trebuit să fie doborâtă la pământ, atunci când alergase prin ea, dar nu se întâmplase așa. Exista doar locul neted în care zăcuse întins, iar verdeața începuse deja să se ridice la loc. Rezistentă iarbă aveau aici, în Kansas! Rezistentă și *înaltă*.

– Becky? Beck?

– Liniștește-te, sunt aici, zise ea și, cu toate că n-o vedea, urma să dea de ea imediat; era, practic, lângă el.

Becky părea scârbită:

– Am pierdut legătura cu gaga de la 911.

– Bine, totul e să nu mă pierzi pe mine.

Cal se întoarse în altă direcție și își duse mâinile pâlne la gură:

– Tobin!

Nimic.

– *Tobin!*

– *Ce vrei?*

Vocea se auzea slabă. Iisuse, ce făcea copilul ăla? Fugea ca fulgerul spre Nebraska?

– *Vii? Trebuie să continui să mergi! Nu pot să te gădesc!*

– *COPILE, STAI LOCULUI!*

Țipase atât de puternic și atât de tare că-l dureau coardele vocale. Era ca și cum ar fi fost la un concert Metallica, numai că fără acompaniament.

– *NU-MI PASĂ CÂT DE SPERAT EȘTI, STAI LOCULUI! AȘTEAPTĂ SĂ VENIM NOI LA TINE!*